

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Číslo XXX.

Vydána dne 12. března 1920.

Obsah: (Čís. 127.—141.) 127. Nařízení, jímž se stanoví prodejní ceny lihu a lihovin a přejímací ceny za surový lih. — 128. Nařízení, kterým se upravují poměry a denní platy (denní mzdy) výpomocných sluhů u státních úřadů a ústavů a stanoví normální obnosy, jež tvoří základ při vyměřování zaopatřovacích platů. — 129. Nařízení, kterým se mění vládní nařízení ze dne 29. října 1919, čís. 576 Sb. z. a n., o lněném semínku. — 130. Nařízení, kterým se upravují poměry a platy kancelářského pomocného personálu v státních úřadech a ústavech. — 131. Nařízení, jímž se upravují platy zřizenců finanční stráže. — 132. Zákon, jímž se stanoví pro Slovensko a Podkarpatskou Rus válečné přírázky k daním přímým za léta 1919 a 1920, a zrušují některá ustanovení o přímých daních. — 133. Zákon, jímž zřizují se zvěrolékařské komory. — 134. Zákon o zajišťování dávky z majetku. — 135. Zákon o poměru pražských universit. — 136. Nařízení, kterým se zakazuje zpracování kozlečiny domácího původu na obuv. — 137. Zákon, jímž se zařadují do úřednických tříd hodnostníků a platových státní lesní a státní lesní příruči, příruči při správě statků státních a statkův a lesů, které jsou ve státní správě. — 138. Zákon, jímž se mění zákon pro Čechy ze dne 23. února 1888, čís. 9 z. z., o organizaci služby zdravotní v obcích, a doplňuje zákon ze dne 17. dubna 1906, čís. 34 z. z. pro Čechy, o výslužném obecních a obvodních lékařů v Čechách a zaopatřovacích požitcích jejich rodin. — 139. Nařízení, jímž mění se nařízení ze dne 24. listopadu 1919, č. 622, Sb. z. a n., o nejvyšších cenách mlýnských výrobků, chleba a pečiva v drobném prodeji v Čechách. — 140. Nařízení, kterým doplňuje se nařízení ze dne 25. července 1919, č. 465 Sb. z. a n., o úpravě vztahů mezi námezdními mlýny a pěstiteli obilí při mletí, šrotování a čištění obilí v Čechách. — 141. Nařízení, kterýmž se pozměňuje § 2 sub 1. nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. prosince 1919, čís. 642 Sb. z. a n., o úpravě obchodu sušenou a praženou řepou a řepou moučkovou.

Čís. 127.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 2. března 1920,

jímž se stanoví prodejní ceny lihu a lihovin a přejímací ceny za surový lih.

Na základě zákona ze dne 24. července 1917, č. 307 ř. z., a uherského zák. č. LXIII. z r. 1912 a L. z r. 1914 nařizuje se toto:

§ 1.

Nejvyšší cena zdaněného čistého pitného lihu při dodávce v sudech s obsahem nad 500 l obnáší K 2800— za každý 1 hl alkoholu absolutního.

Tato základní cena zvyšuje se při dodávce v sudech obsahujících:

301—500 litrů o K 5—

201—300 litrů o K 10—

101—200 litrů o K 15—

Při výpravě ze soukromého svobodného skladu s lihočistírnou místně nespojeného jest majitel skladiště oprávněn k naduvedeným cenám připočítati skutečný náklad dovozu z lihočistírný do svobodného skladiště a schodek dopravní. Tato přírážka musí býti v účtu zvláště označena.

§ 2.

Pro dodávky pod 100 litrů stanoví se cena zdaněného čistého lihu pitného takto:

- a) při množství přes 25 litrů až do 100 litrů K 29— za každý litr absolutní;
- b) při prodeji v množství větším než 5 litrů až do 25 litrů K 29.50 a
- c) při prodeji 5 litrů a méně K 31— za 1 prostorový litr o 94 obsahových procentech alkoholu.

§ 3.

Alkoholový obsah čistého pitného lihu musí obnášeti při množství přes 25 litrů nejméně 95 procent, při množství pod 25 l nejméně 94 procent.

§ 4.

Nejvyšší cena čistého lihu bez daně při dodávce v sudech s obsahem nad 500 litrů obnáší: za čistý lih bez daně k účelům průmyslovým a vědeckým K 800— za čistý lih k výrobě octa K 630— za lih relativně denaturovaný k účelům průmyslovým a podobným nečítaje v to denaturační výlohy K 600— za každý hl. absolutního alkoholu.

Tyto základní ceny zvyšují se při dodávce pod 500 litrů poměrně dle §§ 1 a 2.

§ 5.

Nejvyšší cena všeobecně denaturovaného lihu ve velkém jest:

při dodávce nad 500 litrů	K 400—
při dodávce pod 500 litrů až do 201 l	K 410—
při dodávce od 200 l až do 101 l	K 420—
při dodávce od 100 l až do 25 l	K 430—

počítáno za 1 hl alkoholu absolutního.

§ 6.

Ceny denaturovaného lihu v malém t. j. při prodeji pod 25 litrů stanoví se za 1 prostorový litr bez nádoby v haléřích

uvnitř čáry daně potravní:

	1/8	1/4	1/2	1 litr
90 proc.	69	129	248	473
91 proc.	70	130	250	478
92 proc.	70	132	253	483
93 proc.	71	133	255	488
94 proc.	72	134	258	494
95 proc.	72	136	260	499

mimo čáru daně potravní:

	1/8	1/4	1/2	1 litr
90 proc.	58	128	245	468
91 proc.	69	129	247	473
92 proc.	70	130	250	478
93 proc.	70	132	252	483
94 proc.	71	133	256	489
95 proc.	72	135	258	495

§ 7.

Ceny stanovené v paragrafech předcházejících rozumějí se při výpravě z lihočistírny, svobodného skladiště neb z denaturovny dle úředního zjištění při výpravě zboží, — při výpravě z jiných skladišť dle zjištění při expedici —, za hotové bez případných zemských, neb městských dávek a s bezplatným dodáním do podací stanice raženie, skladiště neb denaturovny při dodávkách po dráze.

§ 8.

Nejvyšší cena za 1 prostorový litr tuzemského rumu s obsahem nejméně 40 proc. alkoholu obnáší, ať se dodávka děje v sudech neb jiných nádobách:

- při dodávce v celkovém množství přes 10 litrů K 14—
- při dodávce větší než 1 litr až do 10 litrů K 15—
- v drobném prodeji od 1 litru až do 1/2 litru K 18—
pod 1/2 litru K 20—

Ceny tyto nesmějí býti zvyšovány započítáním nákladu balení.

§ 9.

Mimo tuzemského rumu 40procentního (§ 8) dovolen jest prodej rumu s obsahem alespoň 60 procent alkoholu (s přísadou jamaického rumu) v lahvích obsahu 1 litru za nejvyšší ceny a sice:

- v drobném prodeji K 28
včetně lahve,
pro překupníky K 25
včetně lahve,

za těchto podmínek:

Lahve musí býti opatřeny nálepkou, nesoucí nápadným tiskem provedené označení:

„1 litr rumu 60procentního
s přísadou jamaického rumu
maximální ceny prodeje K 28—
včetně lahve“

a konečně označení výrobce rumu.

§ 10.

Nejvyšší cena za 1 prostorový litr výčepní kořalky s obsahem nejméně 22 procent alkoholu obnáší, ať se dodávka děje v sudech neb jiných nádobách:

- při dodávce v celkovém množství přes 10 litrů K 7.40,
- při dodávce větší 1 litru až do 10 litrů K 8.60,
- při drobném prodeji od 1 litru až do 1/2 litru včetně K 10—,
pod 1/2 litru K 10.40.

§ 11.

Výrobci lihovin a živnostníci, kteří lih a lihoviny prodávají, jsou povinni stanovené nejvyšší ceny ve své prodejní místnosti vyvěsiti na nápadném místě čitelným písmem.

Výroba a prodej tuzemského rumu obsahujícího méně než 40 proc. alkoholu jakož i výčepní kořalky mající méně než 22 proc. alkoholu jsou zakázány.

§ 12.

Výroba jiných lihovin než v §§ 8 a 10 uvedených (40procentní tuzemský rum a 22procentní výčepní kořalka) jest dovolena jen těm živnostensky oprávněným výrobcům lihovin, kteří prokáží, že ve výrobním období 1912/13 aneb 1913/14 spotřebovali nejméně 30 q cukru k výrobě lihovin.

Těmto výrobcům jest však výroba jiných než v §§ 8 a 10 uvedených lihovin dovolena jen s tím omezením, že vždy z množství lihu, které obdrží, počítáno dle hektolitrových stupňů, zpracují nejméně 60 procent na 40proc. rum tuzemský, aneb 22 proc. výčepní kořalku, a toliko zbytek upotřebí k výrobě jiných než ve zmíněných paragrafech označených lihovin.

Veškerí ostatní výrobci smějí z celého obdrženého množství lihu vyráběti toliko 40proc. tuzemský rum, aneb 22proc. výčepní kořalku.

§ 13.

Přejímací ceny za surový lih, ve kterých zahrnuta jest doprava z lihovaru na nejbližší stanici, pokud se týče doprava po vozem do nejbližší rafinerie stanoví se pro výrobní období 1919/20 takto:

- a) Cena přejímací za lih kontingentovaný vyrobený v lihovarech hospodářských obnáší průměrně K 600—;
za exkontingentní lih, jest cena o K 20— nižší.

Ceny tyto platí se Družstvu hospodářských lihovarů pro prodej lihu v Praze, jako organizaci hospodářských lihovarů, která veškerý styk s hospodářskými lihovary v Československé republice pro Československou komisi lihovou sprostředkuje. Družstvo hospodářských lihovarů pro prodej lihu v Praze určí v dohodě s Československou komisí lihovou výši cen za lih bramborový, řepný a melasový, a sčítuje tyto s dodavateli.

- b) Cena přejímací za lih vyrobený v průmyslových lihovarech obnáší K 370—.

Za lih, vyrobený v těchto lihovarech ze řepy, jest Československá komise lihová oprávněna přejímací cenu přiměřeně snížit.

Všecky shora uvedené ceny přejímací rozumějí se za 1 hl absolutní.

Československá komise lihová jest oprávněna při dodávce surového lihu na tyto ceny zatím vypláceti přiměřenou zálohu; zbytek doplatí dodavateli po konečném vyúčtování po uplynutí výrobního období.

Československá komise lihová jest též oprávněna po uplynutí výrobního období shora uvedené ceny přejímací nejvýše o 10 procent zvýšiti.

§ 14.

Dozorem nad dodržováním ustanovení paragrafů 8 až 12 u výrobců, prodávaců a výčepníků zboží označeného v uvedených paragrafech pověřeny jsou finanční orgány.

Výrobci, prodáváci a výčepníci zboží označeného v těchto paragrafech jsou povinni, aby finančním orgánům dovolili vstoupiti do výrobních i prodejních místností, dále aby pustili vzeti vzorků z pohotových zásob, jakož i nahlédnutí do svých obchodních knih a záznamů.

Náklady s těmito úředními výkony spojené nese výrobce, po případě prodáváč neb výčepník, pokud bude úředně prokázáno, že nevyhověl ustanovením tohoto nařízení.

§ 15.

Přestupky tohoto nařízení, pokud dle platných zákonů nepodléhají vyšším trestům, trestají politické okresní úřady pokutou až do K 2000— aneb vězením až do 6 měsíců.

§ 16.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení pro celé území republiky Československé. Zároveň zrušují se nařízení bývalého rakouského úřadu pro výživu lidu ve shodě s ministerstvem financí ze dne 11. dubna 1917, č. 162 ř. z., a nařízení vlády republiky Československé ze dne 14. dubna 1919, č. 206 Sb. z. a n.

§ 17.

Provedením tohoto nařízení pověřuje se ministr financí a ministr pro zásobování lidu.

Tusar v. r.

Dr. Veselý v. r.

Klofáč v. r.

Prášek v. r.

Dr. Hodža v. r.

Dr. Heidler v. r.

Houdek v. r.

Dr. Beneš v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Franke v. r.

Staněk v. r.

Habrman v. r.

Dr. Winter v. r.

Hampl v. r.

Čís 128.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. února 1920,

kterým se upravují poměry a denní platy (denní mzdy) výpomocných sluhů u státních úřadů a ústavů a stanoví normální obnosy, jež tvoří základ při vyměřování zaopatřovacích platů.

Na základě čl. X. zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n., jímž se upravují poměry státních zaměstnanců, jakož i zaměstnanců v podnicích a fondech státem spravovaných se nařizuje:

§ 1.

Nařízením veškerého ministerstva z 25. ledna 1914, č. 22 ř. z., stanovené stupnice denních platů (denních mezd) plně zaměstnaných výpomocných sluhů u státních úřadů a ústavů se zrušují a nahrazují těmito stupnicemi:

I.

U výpomocných sluhů u státních úřadů a ústavů mimo poštovní a telegrafní úřady:

Při služební době	V Praze a předměstích pražských dosud do I. tř. zařazených	V ostatních místech		
		I. a II.	III.	IV.
		třídy místních přídavků		
k o r u n				
do 3 let . .	7·20	7—	6·80	6 60
přes 3 " 6 " .	7·80	7·60	7·40	7·20
" 6 " 9 " .	8·40	8·20	8—	7·80
" 9 " 12 " .	9—	8·80	8·60	8·40
" 12 " 15 " .	9·60	9·40	9·20	9—
" 15 " 18 " .	10·20	10—	9·80	9·60
" 18 let	10·80	10·60	10·40	10·20

II.

U stálých výpomocných sluhů poštovních a telegrafních úřadů:

Při služební době	V Praze a předměstích pražských dosud do I. tř. zařazených	V ostatních místech		
		I. a II.	III.	IV.
		třídy místních přídavků		
k o r u n				
do 1 roku .	7.—	6·80	6·60	6·40
přes 1 rok až do 3 let	7·20	7.—	6·80	6·60
přes 3 léta až do 5 let	7·80	7·60	7·40	7·20
přes 5 let	8·40	8·20	8.—	7·80

III.

U dočasně přijatých výpomocných sluhů poštovních a telegrafních úřadů:

Při služební době	V Praze a předměstích pražských dosud do I. tř. zařazených	V ostatních místech		
		I. a II.	III.	IV.
		třídy místních přídavků		
k o r u n				
do 1 roku . .	6·80	6·60	6·40	6·30
přes 1 rok až do 3 let	7·—	6·80	6·60	6·50
přes 3 léta až do 5 let	7·60	7·40	7·20	7·10
přes 5 let	8·20	8·—	7·80	7·70

§ 2.

Výpomocní sluhové, na něž se vztahují ustanovení tohoto nařízení a kteří byli před účinností jeho ustanovení a dle dosavadních předpisů dosáhli určitého stupně platového, budou přeřadění do téhož stupně podle tohoto nařízení, při čemž se jim započítá doba v tomto stupni ztrávená pro postup do požitků nejbližší vyššího stupně, aniž se jim však započítá doba, o kterou ztrávili déle v dosavadním stupni, do dalšího postupu.

§ 3.

Definitivními úředními sluhy nebo zřizenci jmenují se trvale ustanovení a plně zaměstnaní výpomocní sluhové neb provisorně přijatí výpomocní sluhové a jim na roveň postavení zřizenci státních úřadů, ústavů a podniků, jakmile dovršili 5 roků skutečné výpomocné sluhovské a jí na roveň postavené služby, jestliže splnili všeobecné podmínky stanovené zákonem ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z.

Takto jmenovaní definitivní úřední sluhové budou zařadění do onoho stupně platového, který vyplýne ze započítání služebních let dle ustanovení § 2 zákona ze dne 13. května 1919, č. 252 Sb. z. a n., aniž se však po provedeném zařazení započítá doba převyšující postupovou lhůtu druhého případně třetího dosaženého stupně platového pro postup do požitků příštího vyššího stupně.

§ 4.

V § 2 nařízení veškerého ministerstva z 25. ledna 1914, č. 22 ř. z., obsažená stupnice normálních obnosů, jež tvoří základ při vyměřování zaopatřovacích požitků výpomocných sluhy se zrušuje a nahrazuje touto stupnicí:

Při denním platu				Nor- mální částka
V Praze a předmě- stích pražských dosud do I. tř. zařazených	v místech			
	I. a II.	III.	IV.	
	třídý místních přídavků			
k o r u n				
9.—	8.80	8.60	8.40	2150 K
9.60	9.40	9.20	9.—	2350 "
10.20	10.—	9.80	9.60	2550 "
10.80	10.60	10.40	10.20	2750 "

§ 5.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. září 1919.

§ 6.

Provedením jeho pověřuji se veškerá ministerstva.

Dr. Veselý v. r.,

v zastoupení min. předsedy.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Hodža v. r.

Sonnát v. r.

Dr. Heidler v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Dr. Winter v. r.

Prášek v. r.

Dr. Franke v. r.

Staněk v. r.

Houdek v. r.

Hampl v. r.

Čís. 129.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. února 1920,

kterým se mění vládní nařízení ze dne 29. října 1919, čís. 576 Sb. z. a n., o lněném semínku.

§ 1.

První odstavec § 8 vládního nařízení ze dne 29. října 1919, čís. 576 Sb. z. a n., o lněném semínku se pozměňuje v následující znění:

Přejímací cena činí 500 K za 100 kg čisté váhy zdravého, suchého, co nejlépe vyčištěného, prima lněného semínka, které by se bez přečištění hodilo k osevu a které vykazuje aspoň 90% čistoty a 80% klíčivosti, tedy užitnou hodnotu aspoň 80.5%, na místě železniční stanice, místu uschování zásob nejbližší ležící.

§ 2.

Nařízení toto, jehož provedením pověřuje se ministr zemědělství ve shodě s ministrem průmyslu, obchodu a živností, nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Dr. Veselý v. r., v zast. min. předsedy

Dr. Beneš v. r.

Sonnát v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Prášek v. r.

Staněk v. r.

Dr. Hodža v. r.

Dr. Heidler v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Franke v. r.

Houdek v. r.

Hampl v. r.

Čís. 130.

**Nařízení vlády republiky Československé
ze dne 27. února 1920,**

kterým se upravují poměry a platy kancelářského pomocného personálu v státních úřadech a ústavech.

Na základě čl. X. zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n., jímž se upravují poměry státních zaměstnanců, jakož i zaměstnanců v podnicích a fondech státem spravovaných, se nařizuje:

§ 1.

Kancelářskými oficianty neb kancelářskými oficiantkami ustanovují se všichni kancelářští pomocníci obého pohlaví, jakmile dovrší 3 léta pomocnické služby, jestliže splnili i ostatní podmínky v § 2. nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z., vytkené a vyhovují služebně. (Změna odstavce 2. § 1 nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z.).

Před dovršením tříleté pomocnické služby mohou výjimečně se svolením ústředních úřadů býti ustanoveni na systemisovaná místa oficiantská kancelářští pomocníci obého pohlaví, kteří aspoň dvouletou jinou praxí než v § 2, č. 7., cit. nařízení uvedenou nabylí zvláštní způsobilosti ke kancelářské službě pomocné a v ní se velmi dobře osvědčili, mají-li aspoň jeden rok služby pomocnické a jsou nejméně dvacetiletí.

§ 2.

Kancelářští oficianti a oficiantky obdrží roční služební požitky splatné v měsíčních předem jdoucích lhůtách. Požitky tyto sestávají ze služného a místního přídatku.

Roční služné kancelářských oficiantů obého pohlaví stanoví se takto:

Třída stáří služebního	K o r u n
I.	2208
II.	2448
III.	2700
IV.	2940
V.	3192
VI.	3444
VII.	3696
VIII.	3948
IX.	4200
X.	4440
XI.	4740
XII.	5040
XIII.	5340

Půstup do vyšších tříd služebního stáří děje se do 2. až včetně 10. třídy po dvou, do ostatních tříd po třech letech.

Místní přírůstek vyměřuje se takto:

Pro Prahu a předměstí pražská, dosud do I. třídy zařazená, 50% ze služného, nejvýše však 2000 K.

Pro I. a II. třídu místních přírůstků 90%,

pro III. třídu místních přírůstků 80%,

pro IV. třídu místních přírůstků 70%

z částek vyplývajících pro Prahu. Částky vyšetřené upravují se na nejbližší vyšší částky dělitelné dvanácti a stanoví se takto:

Třída stáří	ročně v korunách			
	Praha	(I.—II.) 90 %	III. 80 %	IV. 70 %
I.	1104	996	888	780
II.	1224	1104	984	864
III.	1356	1224	1080	948
IV.	1476	1332	1176	1032
V.	1596	1440	1284	1128
VI.	1728	1548	1380	1212
VII.	1848	1668	1476	1296
VIII.	1980	1776	1584	1380
IX.	2004	1800	1608	1404
X.	2004	1800	1608	1404
XI.	2004	1800	1608	1404
XII.	2004	1800	1608	1404
XIII.	2004	1800	1608	1404

(Změna § 8 nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z.).

Bez újmy ustanovení prvního odstavce povolí se na žádost zaměstnance — obdobně jako u úředníků — vyplácení místního přídatku ve čtvrtletních předem splatných lhůtách, dle norem výtčenných v § 48 služ. pragm. a v nařízení vešk. min. z 1. února 1914, č. 33 ř. z., po příp. ve výnosech jednotlivých ministerstev na základě tohoto nařízení vydaných.

§ 3.

Kancelářští oficianti a oficiantky, na něž se vztahuje toto nařízení a kteří byli před účinností jeho ustanovení a dle dosavadních předpisů dosáhli určité třídy služebního stáří, budou přearádováni do téže třídy podle tohoto nařízení, při čemž se jim započítá doba v této třídě strávená pro postup do požitků nejbližší vyšší třídy služebního stáří, aniž se jim však započítá doba, o kterou strávili déle v dosavadní třídě, do dalšího postupu.

Kancelářští pomocníci obojího pohlaví, kteří v důsledku § 1 ustanovení budou dnem účinnosti tohoto nařízení kancelářskými oficianty neb oficiantkami, budou přearádováni do tříd služebního stáří stejně jako kancelářští oficianti a oficiantky ustanovení před účinností tohoto nařízení. Budou tudíž nejprve zařadění dle celkové své služební doby (včetně i se započítanými válečnými pololetími) do tříd služebního stáří dle dřívějších předpisů a pak přearádováni dle ustanovení odstavce 1. tohoto paragrafu.

Osobní přídatky kancelářských oficiantů a pomocníků obého pohlaví stanovené § 3 zákona ze dne 18. února 1919, č. 89 Sb. z. a n., zůstávají v platnosti.

Zvýšení požitků, stanovené pro výše kvalifikované oficianty obého pohlaví odstavcem 2. §u 10 nařízení vešk. min. ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z., se zrušuje.

§ 4.

Základ výslužného kancelářských oficiantů a oficiantek tvoří slušné a 50% místního přídatku pro Prahu příslušného stupně. (Změna ustanovení §§ 45 a 47 nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z.).

§ 5.

Kancelářští pomocníci obdrží denní plat splatný ve zpětných měsíčních lhůtách a sice:

V Praze a před- městích praž- ských dosud do I. třídy za- řazených	V místech		
	I. a II.	III.	IV.
	třídy místních přídatků		
7 K 80 h	7 K 40 h	7 K 20 h	6 K 85 h

(Změna odstavce 1. §u 75 nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z.).

§ 6.

Nastala-li u kancelářských oficiantů a pomocníků obojího pohlaví služební překážka nemocí, úrazem nebo policejními zdravotními předpisy odůvodněná řádně prokázána, budou platy po čas jejího trvání dále vypláceny, nejdéle však po dobu deseti měsíců. (Změna odst. 1. §u 15 a odst. 3. §u 76 nař. vešk. min. ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z.).

§ 7.

Veškerá odchýlná ustanovení nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z., se tímto zrušují po případě mění.

§ 8.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. září 1919.

§ 9.

Provedením jeho pověřují se veškerá ministerstva.

Dr. Veselý v. r.

v zastoupení min. předsedy.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Hodža v. r.

Sonntag v. r.

Dr. Heidler v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Dr. Winter v. r.

Prášek v. r.

Dr. Franke v. r.

Staněk v. r.

Houdek v. r.

Hapl v. r.

Čís. 131.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 2. března 1920,

jmž se upravují platy zřízců finanční stráže.

Na základě čl. X. zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n., jmž se upravují poměry státních zaměstnanců, upravují se platy zřízců finanční stráže, podle nichž budou zařadění do důchodkové kontroly (§ 9, odst. 2. zákona ze dne 12. prosince 1919, čis. 28 Sb. z. a n. z r. 1920) a do

pohraniční finanční strážce (§ 9, II. vládního nařízení ze dne 17. ledna 1920, čís. 40 Sb. z. a n.) takto:

§ 1.

Stálé služební požitky aktivního zřízeníctva finanční stráže jsou:

Služné, místní přídavek, povyšovací přídavek a příspěvek na stejnokroj.

1. Služné obnáší ročně:

V platové stup- nici	pro dozorce	pro naddozorce, rescipienty a vrchní rescipienty
	K o r u n	
1	2100	2208
2	2304	2400
3	2508	2604
4	2700	2808
5	2904	3000
6	3108	3204
7	3300	3408
8	3504	3600
9	3708	3804
10	3900	4008
11	4104	4308
12	4308	4608
13	4500	4908

Postup do 2. až 10. stupně služného v témže schematě děje se — případ v § 142, č. 2., lit. f), služebního předpisu finanční stráže vyjímaje — po 2. do 11. až 13. stupně, po 3 v předcházejícím stupni ztrávených, do pense započitatelných služebních letech.

Podmínkou postupu jest uspokojivý výkon služby.

2. Místní přídavek vyměřuje se takto:

Pro Prahu a předměstí pražská, dosud do I. třídy činnostních přídaveků zařazená, 50% služného, nejvýše však 2000 K.

Pro ostatní místa I. třídy, jakož i pro místa II. třídy 90%
pro místa III. třídy 80%
pro místa IV. třídy 70%
částek vyplývajících pro Prahu. Částky vyšetřené budtež upraveny na nejbližší vyšší částky dělitelné dvanácti.

3. Povyšovací přídavek činí u rescipientů 150 K a u vrchních rescipientů 250 K.

4. Příspěvek na stejnokroj obnáší 120 K ročně.

§ 2.

Činovní přídavky správců sekcí finanční stráže — pokud tyto správy ještě nejsou zrušeny — se zvyšují o 50%.

§ 3.

Zřizenci finanční stráže budou zařazeni do téhož stupně platového podle tohoto nařízení, v němž nyní jsou, při čemž se jim započítá doba v tomto stupni ztrávená pro postup do platů nejbližší vyššího stupně, aniž se jim však započítá doba, o kterou ztrávili déle v dosavadním stupni, do dalšího postupu.

Oněm zřizencům finanční stráže však, kteří v den účinnosti tohoto nařízení jsou v nejvyšším stupni platovém podle dřívějších předpisů, započítá se doba v tomto dosavadním nejvyšším stupni ztrávená pro postup do vyšších stupňů platových, tímto nařízením nově utvořených.

Osobní drahotní přídavky se zrušují. Ti zřizenci finanční stráže, kteří již do 1. září 1919 dosáhli starobního přídávku od 200—400 K, zařazení budou o jeden platový stupeň, oni, kteří dosáhli starobního přídávku 500 až 700 K, o dva stupně výše.

§ 4.

Do základu pro vyměření penzijních požitků finanční stráže započítá se 50% místního přídávku pro Prahu příslušného stupně.

§ 5.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. září 1919 a provedením jeho se pověřuje ministr financí.

Tusar v. r.

Dr. Beneš v. r.

Klofáč v. r.

Sonnát v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Veselý v. r.

Dr. Heidler v. r.

Habrman v. r.

Dr. Hodža v. r.

Staněk v. r.

Hampl v. r.

Prášek v. r.

Dr. Franke v. r.

Houdek v. r.

Čís. 132.

Zákon ze dne 17. února 1920,

jmž se stanoví pro Slovensko a Podkarpatskou Rus válečné přírážky k daním přímým za léta 1919 a 1920, a zrušují některá ustanovení o přímých daních.

Článek I.

Válečné přírážky.

Za léta 1919 a 1920 budtež na Slovensku a Podkarpatské Rusi vybírány válečné přírážky k přímým daním podle těchto ustanovení:

§ 1.

Jako válečná přírážka se vybírá:

1. k dani pozemkové
 - a) z vinic, zahrad a lesů 400%,
 - b) z ostatní půdy 200% řádné daně; -
2. k dani domovní třídní 60% řádné daně;
3. k dani výrobkové III. třídy, vyjmajíc přírážky pod bodem 4. uvedené, přírážka 250% řádné daně, činí-li daň více než 2000 K; 150%, činí-li daň více než 300 K, avšak nejvýše 2000 K; 100%, činí-li daň více než 60 K, avšak nejvýše 300 K; 60%, nepřevyšuje-li daň 60 K;

4. k výrobkové dani III. třídy z požitků v § 5 zákonného článku XXXIII. z r. 1916 uvedených, přírážka 200% řádné daně;

5. k výrobkové dani podniků veřejně účtujících, vyjmajíc podniky státní, přírážka, která činí

- a) 60% řádné daně u podniků, kterým se podle § 5, lit. f) zákonného článku XXXIV. z r. 1916 vyměruje 6% daň;
- b) 80% u ostatních podniků, podléhajících zdanění podle § 5, lit. a) cit. zák. článku;
- c) 100% u podniků, podléhajících zdanění podle § 5, lit. b)—e) cit. zák. článku;

6. k dani kapitálové a rentové, ukládané podle přiznání, přírážka 60%; k dani kapitálové a rentové odváděné dlužníkem, přírážka se nevybírání;

7. k dani dolové přírážka 60%;

8. k dani z příjmu (dôchodkové) i s přírážkou pro domácnosti méně zatížené ze zdaněného příjmu (dôchodku):

více než korun	až počítaje v to	přírážka
10.000	10.600	10%
10.600	12.200	20%
12.200	14.000	30%
14.000	16.000	40%
16.000	19.000	50%
19.000	22.000	60%
22.000	30.000	70%
30.000	38.000	80%
38.000	52.000	90%
52.000	72.000	100%
72.000	84.000	110%
84.000	100.000	120%
100.000	120.000	130%
120.000	140.000	140%
140.000	160.000	150%
160.000	200.000	160%
200.000	250.000	170%
250.000	300.000	180%

více než korun	až počítaje v to	přírážka
300.000	400.000	200%
400.000	500.000	220%
500.000	700.000	240%
700.000	1.000.000	260%
1.000.000	1.500.000	290%
1.500.000	2.000.000	320%
2.000.000	3.000.000	350%
přes 3.000.000		400%.

§ 2.

Vedle ustanovení §§ 19 až včetně § 22 zákonného článku IX. z r. 1918 o vyměřování a vybírání posavadní válečné přírážky, o zákazu užití této přírážky jako základu pro vyměřování jiných přírážek, jakož i při sestavování výkazu jmen virilistů, platí pro válečné přírážky, tímto zákonem upravené, obdobně také ustanovení článku II., §u 2., zákona ze dne 18. listopadu 1919, čís. 617 Sb. z. a n.

§ 3.

Vydáním podrobnějších ustanovení o vybírání válečných přírážek, zvláště k daním za rok 1919, pověřuje se ministerstvo financí po dorozumění s ministrem s plnou mocí pro Slovensko a s civilní správou Podkarpatské Rusi.

Článek II.

Trvalé zrušení některých výhod daňových.

Počínajíc berním rokem 1919 pozbývají platnosti bez omezení časového tato ustanovení:

1. Výhoda §u 18, odst. 3., zákonného článku XXXII. z r. 1916, obsažená též v § 21, čís. 2., úpravy (prov. nař.) býv. uherského ministerstva financí ze dne 2. července 1918, čís. 71.200, podle které lze od daně majetkové odečísti daň z příjmu (dôchodkovou);

2. ustanovení §u 8, lit. a) a b), zákonného článku IX. z r. 1918, poskytující výhody polovičního zatížení daní majetkovou;

3. ustanovení § 7 zákonného článku XXXIV. z r. 1916, jakož i § 33 úpravy ze dne 25. listopadu 1916, čís. 142.000, kterým se poskytují slevy na daních a přírážkách pro zvýšení dividendy na průměr let 1911 až 1913.

Článek III.

O částečném zrušení všeobecné státní dôchodkové přírážky.

Všeobecná státní dôchodková přírážka, zavedená zák. čl. XLVII. z r. 1875 a přeměněná zák. čl. XLVI. z r. 1883, se zrušuje při dani pozemkové, při dani výrobkové III. třídy a dani

společností, pokud se k těmto daním zavádí tímto zákonem větší než 60% válečná přírážka.

Článek IV.

Počátek účinnosti. Provedení.

Provésti tento zákon, jenž nabývá účinnosti dnem vyhlášky, je pověřen ministr financí po dohodě s ministrem s plnou mocí pro Slovensko a civilní správou Podkarpatské Rusi.

Týmž dnem pozbývají platnosti pro léta 1919 a 1920 posavadní ustanovení o válečných přírážkách v §u 18 zákonného článku IX. z r. 1918 obsažená, vyjímajíc osvobození v témže paragrafu uvedená, která zůstávají v platnosti až na ustanovení pod bodem 2., lit. b), které pro uvedená léta též pozbývá platnosti.

Dále pozbývá platnosti pro léta 1919 a 1920 ustanovení § 16 zákonného článku XXVI. z r. 1916, podle něhož nelze k dani důchodkové vybíratí státní přírážky.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Sonntág v. r.

Čís. 133.

Zákon ze dne 20. února 1920, jímž zřizují se zvěrolékařské komory.

§ 1.

K ochraně a podpoře zájmův a hájení stavovské cti stavu zvěrolékařského zřizují se zvěrolékařské komory.

§ 2.

Obvod a sídlo zvěrolékařských komor určí se postupem nařizovacím.

O věcech práva majetkového, které vzniknou změnou obvodů komorních, rozhoduje bez újmy právních nároků třetích osob ministerstvo zemědělství, vyslechnuvši příslušné komory.

§ 3.

Všichni zvěrolékaři, oprávnění provozovati praxi zvěrolékařskou, vyjímajíc osoby, uvedené v § 22, jsou, pokud výslovně se nevzdají výkonu praxe, členy zvěrolékařské komory, v jejímž obvodu mají své bydliště, s právem a povinnostmi s tím spojenými.

§ 4.

Politické úřady okresní oznámí představenstvu příslušné zvěrolékařské komory (§ 9) jména a bydliště zvěrolékařů v jejich obvodě usazených, jakož i změnu bydliště neb odnětí diplomu.

§ 5.

Zvěrolékaři jsou povinni oznámiti do 14 dnů své bydliště a každou změnu jeho představenstvu příslušné komory.

§ 6.

Valná hromada zvěrolékařské komory budiž svolána každoročně počátkem kalendářního roku. Kromě toho budiž svolána valná hromada, žádá-li, za to nejméně $\frac{1}{3}$ členů komory písemně u představenstva komory. Ostatně může představenstvo komory podle potřeby svolati mimořádnou valnou hromadu.

Valná hromada budiž svolána nejméně 10 dnů napřed; s oznámením jednacího pořadu.

Není-li představenstvo ještě zvoleno, neb neplní-li řádně svých povinností, přísluší dozorcímu úřadu svolat a řídit valnou hromadu (§ 19).

§ 7.

Valná hromada zvěrolékařské komory je schopna se usnášeti, je-li přítomna nejméně čtvrtina členů. Není-li valná hromada schopna se usnášeti, koná se druhá valná hromada o hodinu později s týmž jednacím pořadem, která je schopna se usnášeti, nehledíc na počet účastníků. Valná hromada zvěrolékařské komory usnáší se prostou většinou hlasů. Předseda hlasuje pouze při rovnosti hlasů.

§ 8.

Valné hromadě zvěrolékařské komory přísluší se radit a usnášeti se ve všech věcech, které se týkají zájmů stavu zvěrolékařského, pokud tyto nenáleží do oboru působnosti představenstva komory (§§ 13 až 16), zvláště pak o těchto věcech:

- stanovit vlastní jednací řád a jednací řád představenstva komory; schvalovati tyto jednací řády je zústavěno ministerstvu zemědělství;
- voliti členy představenstva, revisory účtův a jejich náhradníky;
- schvalovati roční rozpočet a stanovit příspěvky členů k úhradě výdajů komory;
- zkoumat a schvalovati výroční účty;
- usnášeti se o prostředcích, jak dosáhnouti cílův a úkolů komory, zvláště pak pěstovati vzájemnou podporu členů stavu a jejich příslušníků.

§ 9.

Představenstvo komory skládá se z 15 členův a 6 náhradníků.

Kromě toho se volí 2 revisoři účtův a jejich náhradníci.

Podle potřeby mohou býti v komorách zřízeny zájmové odbory. V tomto případě upraví se organizace odborů postupem nařizovacím.

Všechny funkce jsou nehonorovaná místa čestná. Cestovné stanoví valná hromada.

§ 10.

Činovníci, jmenovaní v § 9, volí se valnou hromadou hlasovacími listky.

Právo voliti a volenu býti mají všichni členové komory, kteří nejsou vyloučeni z volebního práva.

Vyloučení jsou členové, kteří a pokud prohlášeni byli představenstvem komorním za zba-vené práva volebního (§ 16).

§ 11.

Představenstvo a jeho náhradníci volí se na tři roky, revisoři účtů a jejich náhradníci na jeden rok. Činovníci však jsou povinni po uplynutí volebního období setrnutí v úřední působnosti své do volby nové. Dojde-li ke zřízení odborů ve smyslu 3. odst. § 9, budiž určeno postupem nařizovacím, že každý odbor bude zastoupen v představenstvu komory tolika členy, kolik podle počtu příslušníků toho odboru na odbor ten procentuálně připadá.

Odstupující činovníci jsou opět volitelní, avšak pro následující funkční období nejsou povinni volbu přijmouti. Tolikéž mohou odmítnouti volbu členové, překročivší věk 60 roků.

Jinak nelze volbu bez vážných důvodů odmítnouti. Odmítnutí bez vážných důvodů stihá se jako zanedbání povinnosti členů ke komoře (§ 16, odst. 1., lit. a).

§ 12.

Členové představenstva volí na dobu svých funkcí ze svého středu předsedu komory a dva místopředsedy. Na uprázdněná místa členů představenstva nastupují náhradníci.

Byli-li všichni náhradníci povoláni do představenstva, mohou býti noví náhradníci zvoleni nejbližší valnou hromadou.

§ 13.

Představenstvo komory se radí a usnáší se ve všech věcech stavovských, pokud nejsou vyhrazeny valné hromadě.

Zvláště mu přísluší, aby zachovávalo a hájilo společných zájmů stavu zvěrolékařského, jakož i důstojnosti a vážnosti zvěrolékařského povolání, pečovalo o zdokonalení zvěrolékařsko-zdravotních opatření, spolupůsobilo ve věcech zvelebení chovu hospodářského zvířectva a povznesení vědy zvěrolékařské.

Za tou příčinou koná představenstvo komory porady a usnáší se ve věcech, které týkají se společných zájmů členů komory nebo jednotlivých odborů jejich, rozhoduje o příslušnosti členské, dovolává se v důležitých otázkách usnesení valné hromady, jedná se členy komory svého

obvodu, jakož i s jinými zvěrolékařskými komorami a k tomu povolanými korporacemi. Jedná s úřady svého obvodu a podává u příslušného politického úřadu zemského vládě návrhy a žádosti. Představenstva komor podávají úřadům veřejným k jejich žádosti dobrozdání o všech věcech, které týkají se zájmů stavu zvěrolékařského, zejména v těchto otázkách:

o změnách studijního řádu vysokých škol zvěrolékařských;

o vymezení působnosti jednotlivých odborů zvěrolékařských;

o změně obvodů a sídla zvěrolékařských komor již zřízených;

o učebných osnovách na učilištích, na nichž se vyučuje některé ze zvěrolékařských nauk;

o všeobecně důležitých otázkách, týkajících se zvěrolékařsko-zdravotních opatření a zvelebování chovu hospodářského zvířectva a při obsazování zvěrolékařských míst ve veřejných službách.

Byla-li vyzvána úřadem, jsou představenstva komorní povinna podávati projevy a dobrozdání ve věcech, které náležejí do oboru působnosti komory.

§ 14.

Představenstvu komory přísluší opatrovati běžné věci komory, zvláště:

- a) vykonávati usnesení valné hromady;
- b) obstarávati finanční věci komory a vybírat roční příspěvky;
- c) svolávati valnou hromadu a připraviti jednací pořad valné hromady;
- d) předkládati zprávu o činnosti, výroční účet a návrh rozpočtu valné hromadě;
- e) prohlašovati výsledek voleb, vésti a vyhlášovati občasně seznam členů komory.

Nezapravené roční příspěvky mohou býti vymáhány politickou exekucí.

§ 15.

Představenstvo komory působí také jako smírčí soud. V této funkci mu přísluší:

- a) smírně zakročovati při sporech mezi členy komory ve věcech stavovských;
- b) vyšetřovati a smírně vyřizovati stížnosti, podané proti členům komory o působnosti v povolání jejich. Narovnání v těchto případech před představenstvem komory učiněná a listinně osvědčená jsou exekučními tituly podle § 1, č. 15 ex. řádu.

§ 16.

Ve věcech čestných jest povinno představenstvo komory zakročiti úředně proti členu komory jako čestný soud:

- a) zanedbá-li svých povinností ke komoře,
- b) poruší-li vážnost stavu.

V těchto případech může představenstvo komory po řádném zjištění skutkové podstaty věci a po vyslechnutí obviněného vysloviti výstrahu, důtku a, opakuji-li se, nebo při hrubých nepřístojnostech, uložit pokutu do 400 Kč aneb odníti pasivní neb i zároveň aktivní volební právo do komory na určitou dobu.

Peněžitě pokuty, které byly pravoplatně předsednictvem komory uloženy, mohou býti vymáhány politickou exekucí.

§ 17.

Schůze představenstva komory je schopna se usnášeti, je-li přítomna více než polovice členů představenstva, mezi nimi předseda nebo místopředseda. Představenstvo se usnáší prostou většinou hlasů. Předseda hlasuje pouze při rovnosti hlasů.

K usnášení představenstva jako čestného soudu je třeba přítomnosti nejméně tří čtvrtin členů představenstva a dvou třetinové většiny přítomných. Není-li schůze schopna se usnášeti, svolá se schůze druhá, která za přítomnosti nejméně dvou třetin členů představenstva je schopna se usnášeti. Ku platnosti usnesení jest i v tomto případě potřebí dvou třetinové většiny přítomných.

§ 18.

Předseda, nebo za něj jeden z místopředsedů, zastupuje zvěrolékařskou komoru vně i zevně, přikazuje členům představenstva obor jejich práce a dozírá na řádnou jejich činnost. Svolává schůze představenstva a předsedá v nich, tolikéž jako na valných hromadách komory.

Předseda podpisuje všechna písemná vyřízení představenstva komorního.

§ 19.

Vrchní dozor na zvěrolékařské komory a činnost jejich vykonává příslušný politický zemský úřad.

Za tím účelem může zemský politický úřad dozírat na veškeré jednání komory a vysílati zástupce do valných hromad a schůzí představenstva.

Dozorčí úřad jest oprávněn, kdyby komora překročila obor své působnosti, nebo jednala proti platným nařízením, působiti, aby nepravdivosti byly odstraněny, protizákonná usnesení zrušiti, nebo rozpustiti komorní představenstvo a naříditi nové volby.

Do opatření zemského politického úřadu může komora u tohoto úřadu podati stížnost k ministerstvu zemědělství do 4 týdnů.

§ 20.

Do disciplinárních nálezů, vyhlášených představenstvem komory (§ 16), vyjímajíc pouhou vý-

strahu, lze podati účastníkům do 14 dnů stížnost ku příslušnému politickému zemskému úřadu, který rozhoduje konečně.

Stížnost buď podána bezprostředně u politického úřadu zemského.

§ 21.

Pokuty, které byly uloženy členu komory představenstvem komorním na základě tohoto zákona, náleží komoře.

§ 22.

Zákon tento nevztahuje se na zvěrolékaře v aktivní službě vojenské a na zvěrolékaře ve službě státní.

§ 23.

Jméno „zvěrolékařská komora“ je vyhrazeno pro sbor, zřízený na základě tohoto zákona. Jiným sborům a ústavům je zakázáno užívatí jména toho nebo podobného, které by mohlo s ním býti zaměněno.

§ 24.

Tento zákon nabývá účinnosti za měsíc po vyhlášení.

Prováděti tento zákon náleží ministerstvu zemědělství, ministerstvu vnitra a ministerstvu spravedlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Veselý v. r.

Prášek v. r.

Staněk v. r.,

v zastoupení onemocnělého ministra vnitra.

Čís. 134.

Zákon ze dne 17. února 1920

o zajišťování dávky z majetku.

§ 1.

Finanční správa může podle ustanovení tohoto zákona žádati a vymáhati zajištění dávky z majetku.

§ 2.

Úprava dávky z majetku, zejména co do osobní a věcné povinnosti k dávce, výše jmění dávky prostého a výše dávky vyhrazuje se zákonu pozdějšímu.

§ 3.

Je-li vybrání dávky z majetku, jež bude svého času předepsána, pravděpodobně ohroženo, může berní správa uložit straně písemným, ihned proveditelným příkazem, aby dávku z majetku až do jejího zapravení zajistila do částky uvedené v příkazu.

Zajišťovací částka budiž stanovena při čistém jmění podle stavu dne 1. března 1919

nad 20.000 K	do 100.000 K	5 procenty,
„ 100.000 „	„ 300.000 „	10 „
„ 300.000 „	„ 600.000 „	15 „
„ 600.000 „	„ 1.000.000 „	20 „
„ 1.000.000		25 „

čistého jmění.

Čistým jměním rozumí se hodnota předmětů majetkových, podrobených soupisu podle zákona ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb. z. a n., a ze dne 27. června 1919, čís. 369 Sb. z. a n., a příslušných nařízení, po srážce dluhů a břemen, podle stavu dne 1. března 1919.

Sraziti se smějí jen dluhy a břemena, která jsou s majetkem soupisu podrobeným v hospodářské souvislosti.

Způsob zajištění bude vládním nařízením blíže označen.

§ 4.

Výše požadované jistoty není pro budoucí uložení dávky samé nijak závazná.

Zajišťovací příkaz může být proveden řízením správním nebo — pokud toho jest potřebí — soudním; příkazu nebezpečí není třeba.

K návrhu berní správy povolí exekuční soud na základě příkazu co do částky v něm uvedené exekuci zajišťovací až do zapravení dávky z majetku.

§ 5.

Výši čistého jmění zjistí zatímž berní správa buď na základě pomůcek úředních, nebo výsledkem aspoň dvou znaleckých důvěrníků. Není-li se obávati zvláštního nebezpečí, budiž dána straně krátká lhůta, aby prokázala čisté jmění.

§ 6.

Vydati zajišťovací příkaz jest příslušna berní správa; v jejímž obvodu strana má bydliště (sídlo) nebo se zdržuje, nebo má domovské právo (§ 176, odst. 3., zák. o os. daních), jinak berní správa, v jejímž obvodu se nalézá majetek, nebo největší část majetku.

§ 7.

Proti zajišťovacímu příkazu může vyzvaný podati do 30 dnů rekurs k zemskému finančnímu ředitelství, na Slovensku ke generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě, v Podkarpatské Rusi k finančnímu oddělení civilní správy v Užhorodě.

Podání rekursu neodnímá zajišťovacímu příkazu účinnosti.

Nerozhodne-li odvolací úřad o rekursu do 3 měsíců, ztratí jistota na základě zajišťovacího příkazu poskytnutá či vymožená platnost.

§ 8.

K dobrovolnému zrušení společnosti nebo ku přeměně její v jinou právní formu (na př. změna společnosti s omezeným ručením v akciovou společnost, nebo naopak) jest zapotřebí svolení berní správy, příslušné k zajištění dávky. Do odeprání jmenovaného svolení možno si stěžovati do 8 dnů k zemskému finančnímu úřadu.

Nabyli-li někdo podniku po vyhlášení tohoto zákona, ručí do 15% nabývací ceny za dávku z majetku, která bude dřívějším majetníku předepsána potud, pokud jest vydobyti dávky převodem podniku u posavadního majetníka ohroženo.

§ 9.

Práva a povinnosti, které tento zákon ukládá berním správám, konají na Slovensku a v Podkarpatské Rusi finanční ředitelství.

§ 10.

Provésti zákon, jenž nabývá účinnosti dnem vyhlášení, ukládá se ministru financí a ministru spravedlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Veselý v. r.

Čís. 135.

Zákon ze dne 19. února 1920

o poměru pražských universit.

§ 1.

Česká universita jest pokračovatelkou starobylého vysokého učení Karlova.

Jména obou pražských universit, ustanovená zákonem ze dne 28. února 1882, č. 24 ř. z.: „Česká universita Karlo-Ferdinandova“ a „Německá universita Karlo-Ferdinandova“ se zrušují. České universitě vrací se jméno „Universita Karlova“. O jménu německé university rozhodne se zvláštním zákonem.

§ 2.

Společenství jmění a práv obou universit a jejich fakult budiž rozvázáno.

Ministerstvo školství a národní osvěty se zmocňuje, aby vyslechnouc zúčastněné činitele, přidělilo jmění a práva, která byla dosud společná, té či oné universitě nebo fakultě, anebo je mezi ně rozdělilo oceňujíc spravedlivě všechny okolnosti.

Újma, která by snad byla způsobena jedné z obou universit novými opatřeními na základě

tohoto zákona v oboru práv majetkových, buďž vyrovnána novými stavbami, jichž se oběma universitám dostati má.

§ 3.

Karolinum zapsané ve vložce č. 159 desk zemských, přiznává se universitě Karlově do výlučného vlastnictví. Německé universitě vyhrazuje se právo užívati části Karolina v dosavadním rozsahu tak dlouho, dokud nebude vybudována pro ni nová stavba, nebo pokud jí nebudou přikázány dostačující místnosti náhradní.

§ 4.

Universitní archiv a registratura až po rok 1882 jsou důsledkem ustanovení § 1 vlastnictvím university Karlovy. Této náleží také jejich správa. Užívání jejich se strany německé university bude upraveno statutem, jež vydá ministerstvo školství a národní osvěty vyslechnouc obě university.

§ 5.

Z téhož důvodu jsou starobylé insignie, pečeti, knihy, obrazy a jiné památky, jež patřily universitě pražské před platností zákona ze dne 28. února 1882, č. 24 ř. z., vlastnictvím university Karlovy. O způsobu odevzdání těchto předmětů universitě Karlově rozhodne ministerstvo školství a národní osvěty a ustanoví, pokud za ně dostane německá universita věci náhradní.

§ 6.

Vědecké ústavy obou universit, jejich předměty a zařízení se jim ponechávají. Universitě Karlově však buďtež z nich odevzdány věci památné nebo pro historický vývoj pražské university cenné, kterých se dostalo různým ústavům university německé provedením zákona ze dne 28. února 1882, č. 24 ř. z.

V pochybnostech o tom, mají-li tyto věci vlastnosti právě uvedené, rozhoduje ministerstvo školství a národní osvěty, jemuž náleží také rozhodnouti o způsobu odevzdání těchto věcí universitě Karlově.

§ 7.

Pražská hvězdárna s dosavadním inventářem jest samostatný státní ústav, jenž s universitami nesouvisí.

§ 8.

Deskový statek Michle, Malešice a Štěrboholy, zapsaný ve vložce č. 910 desk zemských pro fond universitní, prohlašuje se za vlastnictví státu Československého, jenž přejímá povinnost plniti účel, jemuž je statek tento věnován.

§ 9.

Ministerstvo školství a národní osvěty upraví nově přiděl nemocných klinikám a těl anatomickým ústavům.

§ 10.

Také veškerá ostatní ustanovení zákona ze dne 28. února 1882, č. 24 ř. z., se zrušují.

§ 11.

Tento zákon nabývá působnosti dnem vyhlášení a provede jej ministr školství a národní osvěty v dohodě s ostatními nejvyššími úřady správními.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Habrman v. r.

Čís. 136.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 4. března 1920,

kterým se zakazuje zpracovati kozlečiny domácího původu na obuv.

Na základě zákona ze dne 24. července 1917, č. 307 ř. z., a uherského zák. č. LXIII. z roku 1912 a č. L. z roku 1914 nařizuje se takto:

§ 1.

Kozlečiny domácího původu do váhy 27 dkj jedné kůže v suchém stavu (100 kůžek do váhy 27 kg) nesmějí býti vydělávány k účelům výroby obuvi a zpracovávány na obuv.

Z tohoto zákazu vyňaty jsou kozlečiny vydělané do konce měsíce února 1920.

§ 2.

Přestupky tohoto nařízení, obcházení jeho a každé spolupůsobení při tom budou trestány, pokud nepodléhají přísnějšímu trestu, politickým úřadem první stolice, na Slovensku a v území Podkarpatské Rusi administrativními policejními vrchnostmi, peněžitou pokutou do Kč 10.000 nebo vězením do 3 měsíců.

§ 3.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Provésti je ukládá se ministru obchodu v dohodě s ministrem pro zásobování lidu.

Tusar v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Veselý v. r.

Habrman v. r.

Prášek v. r.

Staněk v. r.

Klofáč v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Heidler v. r.

Dr. Franke v. r.

Houdek v. r.

Čís. 137.

Zákon ze dne 17. února 1920,

jmž se zařadují do úřednických tříd hodnostních a platových státní lesní a státní lesní příručí, příručí při správě statků státních a statků a lesů, které jsou ve státní správě.

§ 1.

Platnost zákona ze dne 25. června 1919, čís. 374 Sb. z. a n., o zařazení okresních lesní a lesních příručí do úřednických tříd hodnostních a platových rozšiřuje se s výjimkou § 4 na státní lesní a státní lesní příručí při správě statků a lesů státních a isoucích ve státní správě (na Slovensku na „horary“), s podmínkou, že tito úředníci absolvovali některou nižší lesnickou školu a vykonali státní zkoušku pro technickou službu pomocnou a ochrannou.

Ve výjimečných případech může býti u staršího personálu upuštěno od podmínky absolvování nižší odborné školy.

§ 2.

Zařazení do příslušných stupnic platových, a to XI. až IX. hodnostní třídy, vykoná se podle stavu a s účinkem ode dne 1. července 1919.

§ 3.

V budoucnosti bude se s těmito úředníky (čeka- kateři) nakládati podle ustanovení zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n.

§ 4.

Zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

§ 5.

Provést zákon ukládá se ministerstvu země- dělství a financí.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Prášek v. r.

Sonntág v. r.

Čís. 138.

Zákon ze dne 24. února 1920,

jmž se mění zákon pro Čechy ze dne 23. února 1888, čís. 9 z. z., o organizaci služby zdravotní v obcích, a doplňuje zákon ze dne 17. dubna 1906, čís. 34 z. z. pro Čechy, o výslužném obecních a obvodních lékařů v Čechách a zaopatřovacích požitcích jejich rodin.

§ 1.

Poslední odstavec § 8 zákona z 23. února 1888, čís. 9 z. z. pro Čechy, se zrušuje a má zníti takto:

Základní služné obecního neb obvodního lékaře nesmí činiti méně než 1400 K ročně.

§ 2.

Pensijní a zaopatřovací požitky, jež byly již obecním a obvodním lékařům a jejich rodinám vyměřeny podle starých ustanovení (§§ 4, 7, 10 a 11 zák. ze dne 17. dubna 1906, čís. 34 z. z., ve spojení s § 8 zák. z 23. února 1888, č. 9 z. z.), buďtež od doby účinnosti tohoto zákona nově upraveny podle základu, vytčeného v § 1 tohoto zákona.

§ 3.

Státní správa bude poskytovat zemskému správnímu výboru jako správci „pensijního fondu pro obecní a obvodní lékaře v Čechách“ k umožnění výplaty zvýšených pensijních a zaopatřovacích požitků lékařův a jejich rodin (§ 2 tohoto zákona) a k finančnímu zajištění pensijního fondu (§ 16 zákona ze dne 17. dubna 1906, č. 34 z. z.) prozatím roční příspěvek.

§ 4.

Výše tohoto příspěvku stanoví se každoročně nařízením; nařízením může býti také poskytování příspěvku zastaveno. Pro rok 1920 má činiti příspěvek tento dohromady 100.000 K.

§ 5.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1920, a pověřuje se jeho provedením ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy s ministrem financí.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Sonntág v. r.

Čís. 139.

Nařízení prezidenta zemské správy politické v Praze ze dne 8. března 1920,
čís. 18-M 2370 č. z. sp. p. 72354,

jmž mění se jeho nařízení ze dne 24. listopadu 1919, č. 622 Sb. z. a n., o nejvyšších cenách mlýnských výrobků, chleba a pečiva v drobném prodeji v Čechách.

Na základě § 22 nařízení vlády republiky Československé ze dne 17. července 1919, č. 394 Sb. z. a n., o všeobecné úpravě spotřeby obilí a mlýnských výrobků nařizuje se pro Čechy toto:

Článek I.

Ustanovení odstavce 1. § 2 nařízení prezidenta zemské správy politické v Praze ze dne 24. listopadu 1919, č. 622 Sb. z. a n., zrušuje se

ve svém nynějším znění a bude zníti takto: Prodejní cena za bochník chleba ve váze 1 kg 75 dkg z 1 kg 25 dkg mouky nesmí v drobném prodeji přesahovati K 2— bez rozdílu, jde-li o místa s potravní daní čili nic.

Článek II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 8. března 1920.

President zemské správy politické:

Kosina v. r.

Čís. 140.

Nařízení presidenta zemské správy politické v Praze ze dne 26. února 1920, čís. 18-M 1323 č. z. sp. p. 35786,

kterým doplňuje se jeho nařízení ze dne 25. července 1919, č. 465 Sb. z. a n., o úpravě vztahů mezi námezdními mlýny a pěstiteli obilí při mletí, šrotování a čištění obilí v Čechách.

Článek I.

Na základě § 3, bodu 2. nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. června 1919, č. 354 Sb. z. a n., o úpravě obchodu obilím a mlýnskými výrobky vydává se pro Čechy toto nařízení a zařazuje se jako druhý odstavec §u 1 nařízení presidenta zemské správy politické v Praze ze dne 25. července 1919, č. 465 Sb. z. a n.:

Pěstitelé obilí, mající ječmen vlastní sklizně, smějí si ušlechtilé obilí (pšenici, žito) dáti semlíti vždy jen nejvýše do $\frac{3}{4}$ celkového množství obilí, jež smí se spotřebovat.

Nejméně $\frac{1}{4}$ této spotřeby musí se současně hraditi ječmenem.

Článek II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

President zemské správy politické:

Kosina v. r.

Čís. 141.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 4. března 1920,

kterýmž se pozměňuje § 2 sub 1. nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. prosince 1919, čís. 642 Sb. z. a n., o úpravě obchodu sušenou a praženou řepou a řepnou moučkou.

Na základě zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. z., a uher. zák. čl. LXIII. z roku 1912, a L. z r. 1914 nařizuje se toto:

§ 1.

Byla-li sušená a pražená řepa a řepná moučka vyrobena z přidělnů cukrovky určených k výrobě kávových náhražek dle § 13, čís. 1., 2., nařízení vlády republiky Československé ze dne 21. března 1919, čís. 160 Sb. z. a n., a dodána po 1. únoru 1920, činí přejímací cena:

sušené řepy . . .	260 K za 100 kg.
pražené řepy . . .	460 K za 100 kg.
řepné moučky . . .	480 K za 100 kg.

Dodaná suchá řepa může obsahovati nejvýše 12% vlhkosti. Nižší obsah vlhkosti od 6—10% hradí kupec prodavači. Vyšší obsah vlhkosti od 10—12% hradí prodavač kupci.

Řepa obsahující více vody než 12% není doatelná.

§ 2.

Provedením tohoto nařízení pověřuje se ministerstvo pro zásobování lidu.

§ 3.

Nařízení toto nabývá zpětné účinnosti dnem 1. února 1920; současně pozbývá platnosti ustanovení § 2, sub 1. nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. prosince 1919, čís. 642 S. z. a n.

Tusar v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Veselý v. r.

Habrman v. r.

Prášek v. r.

Staněk v. r.

Klofáč v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Heidler v. r.

Dr. Franke v. r.

Houdek v. r.